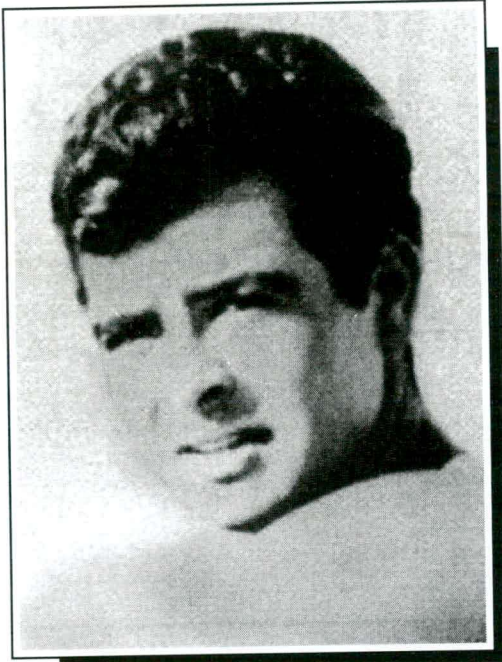

סמ"ר אזכיר-אלי אמיר ז"ל

סמ"ר אזכיר-אלי אמיר ז"ל
בן 24 בנפלו

בן פרנקה ואלדד

נולד בקיבוץ גבעת ברנר

ב-ב' בכסלו תש"י, 23/11/1949

התגייס ב-3.8.1967

נפל בקרב

ב-י"ג בתשרי תשל"ד, 9/10/1973

במלחמת יום הכיפורים

שרת בחיל השריון

יחידה: פלס"ר 177

מקום נפילה: חמדיה

באזור: סיני ותעלת סואץ

נקבר בחדרה

חלקה: ג, שורה: 3, קבר: 1.

הותיר הורים ושתי אחיות

בעל עיטור המופת

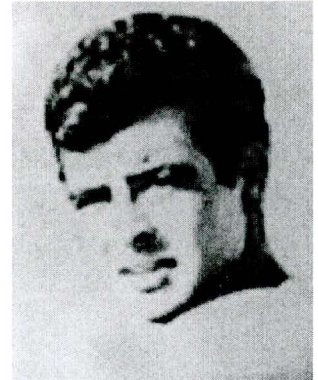
קורות חיים

אמיר, בן פרנקה ואלדד, נולד ביום ב' בכסלו תש"י (23.11.1949) בקיבוץ גבעת-ברנר. בהיותו בן שנתיים עברה המשפחה לחיפה והתגוררה בבית-החולים "רמב"ם", בו עבד אביו כרופא. אמיר החל ללמוד בבית-הספר היסודי "בת-גלים" ואחרי שמשפחתו עברה לטבריה, סיים שם את לימודיו בבית-הספר היסודי.

בשנת 1964 עבר עם משפחתו לחדרה, בה סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון. אמיר אהב באותה מידה את המקצועות הריאליים וההומניים ונהג לעזור לחבריו בכיתה בתחומים אלו בעת הצורך.

הוא היה צנוע בהליכותיו, נחבא אל הכלים ואת אשר עשה - עשה בשקט, באיפוק רב וללא יומרות. אמיר היה בעל נפש רגישה ותכונות של אמן. הוא היה מצייר ומגלף בעץ, בלא שנזקק ללימוד ולהדרכה, בהביעו בקווים פשוטים ומהירים את רגשותיו העמוקים והחמים. בעדשת מצלמתו קלט תמונות נדירות ביופיו, שנושאייהן - אם וילד, פרידה מאב היוצא למרחקים, או זוגות נאהבים לאור הירח. הייתה בו אהבה עזה לדברים בעלי אופי רומנטי. הוא הרבה לצאת לשפת הים, שם היה מוצא מרגוע ומפלט, בהביטו בדייגים ובדמדומי השקיעה המשתקפים במים. אמיר היה אתלט מעולה, הרבה לעסוק בספורט והקדיש את חופשותיו כדי להשתלם בקורסים במסגרת "מכון וינגייט" ובקורס לצלילה שהתנהל במועדון "אקווה-ספורט" באילת. הייתה בו חיוניות מופלאה, ששבתה את לבותיהם של

סמל ראשון אזכיראלי, אמיר

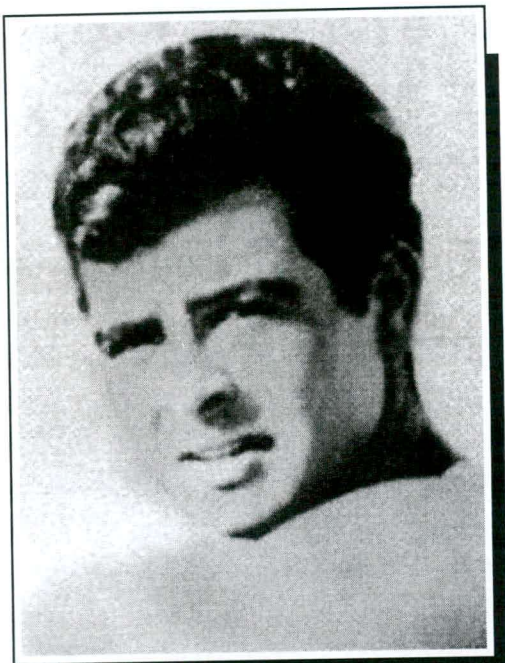

אמיר, בן פרנקה ואלדד, נולד ביום ב' בכסלו תש"י (23.11.1949) בקיבוץ גבעת-ברנר. בהיותו בן שנתיים עברה המשפחה לחיפה והתגוררה בסמוך לבית-החולים רמב"ם בו עבד אביו כרופא. אמיר החל ללמוד בבית-הספר היסודי "בת-גלים" ואחרי שמשפחתו עברה לטבריה, סיים שם את לימודיו בבית-הספר היסודי. בשנת 1964 עבר עם משפחתו לחדרה, בה סיים את לימודיו בבית הספר התיכון. אמיר היה תלמיד מצטיין, בעיקר במקצועות הריאליים. הוא התגבר בנקל על בעיות מתמטיות מסובכות ונהג לעזור לחבריו לכיתה בתחום זה. הוא היה צנוע בהליכותיו, נחבא אל הכלים ואת אשר עשה - עשה בשקט, באיפוק רב וללא יומרות. אמיר היה בעל נפש רגישה ותכונות של אמן. הוא היה מצייר ומגלף בעץ, בלא שנזקק ללימוד ולהדרכה, בהביעו בקווים פשוטים ומהירים את רגשותיו העמוקים והחמים. בעדשת מצלמתו קלט תמונות נדירות ביופיו, שנושאייהן - אם וילד, פרידה מאב היוצא למרחקים, או זוגות נאהבים לאור הירח. הייתה בו אהבה עזה לדברים בעלי אופי רומנטי. הוא הרבה לצאת לשפת הים, שם היה מוצא מרגוע ומפלט, בהביטו בדייגים ובדמדומי השקיעה המשתקפים במים. אמיר היה אתלט מעולה, הרבה לעסוק בספורט והקדיש את חופשותיו כדי להשתלם בקורסים במסגרת "מכון וינגייט" ובקורס לצלילה שהתנהל במועדון "אקווה-ספורט" באילת. הייתה בו חיוניות מופלאה, ששבתה את לבותיהם של הסובבים אותו. בזכות קסמו האישי ונפשו הרגישה, קנה לעצמו ידידי-אמת, שעמם בילה בספורים ובטיולים ברחבי הארץ, במשחקי-ספורט ובשפת הים.

אמיר גויס לצה"ל בסוף אוגוסט 1967 והוצב לחיל-השריון. לאחר סיום הטירונות עבר קורס תותחנות ואחרי כן סיים בהצלחה קורס מפקדי-טנקים. הוא נשלח לשרת בגדוד טנקים, בגזרה המרכזית של תעלת סואץ, שם עברו עליו שנות שירותו. בעיצומה של מלחמת ההתשה, בקרבות הקשים, שניהלו כוחות השריון של צה"ל, נגד המצרים, התגלה אמיר כתותחן מעולה. הוא היה איש-צוות למופת והיה הראשון שהתנדב לפעולות, שדרשו העזה ואומץ החורגים מגדר הרגיל. במלחמת ההתשה היה שותף להפגזת בתי הזיקוק בעיר סואץ ולזכותו נזקף טיבוען של שתי אניות במימי פורט-סעיד. בעת ביקוריו בבית השתדל להצניע ככל האפשר את החוויות שעבר, כדי שלא להדאיג את הוריו, שידעו רק מעט על אודות הפעולות הנועזות שהשתתף בהן.

בסוף אוגוסט 1970 שוחרר אמיר מהשירות הסדיר והוצב ליחידת מילואים של חיל השריון. לאחר ששוחרר מהשירות הסדיר נסע לאיטליה ולמד הנדסת חשמל במשך שנה אחת. בשנת 1971 שב ארצה והמשיך את לימודיו בפקולטה להנדסה, באוניברסיטת "בן-גוריון" בבאר-שבע. הוא הספיק להשלים שלוש שנות לימודים עד לנפילתו. במלחמת יום-הכיפורים לחמה יחידתו בגזרה המרכזית של תעלת סואץ. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), היה גדוד הטנקים שלו ערוך במתחם "חמדיה" ונתון להתקפת כוח גדול של האויב. הטנק של אמיר, שהיו בו עוד שלושה מט"קים מלבדו, עלה על הרכס שהקיף את המתחם, כדי לבלום את טנקי האויב המתקדמים. מול הרכס המתין להם כוח גדול של המצרים שפתח מיד בירי קטלני. כל הטנקים שבו אל המתחם, כדי להתגונן מפני האש שנתכה עליהם, פרט לטנק של אמיר, שנותר לבדו על הרכס והצליח לבלום את המצרים, עד שנפגע וארבעת המט"קים בו נהרגו. על פעולתו בקרב זה הוענק לאמיר עיטור המופת. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בחדרה. השאיר אחריו הורים ושתי אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

לאות ולעדות

כי סמ"ר אזכיראלי אמיר ז"ל

מ.א. 2034404

גילה אומץ לב

הראוי לשמש מופת

במלחמת יום הכיפורים

תיאור העיטור

ביום 9 באוקטובר 1973, בעת התקפת האויב המצרי על מערך כוחותינו ב"חמדיה", הצליחו כמה מטנקי האויב להגיע למדרון הגבעה שכוחותינו התבצרו בה. מחוסר אפשרות לאכן את האויב נשלחה מחלקת-טנקים חזיתית לכיוון האויב. הטנק שסמ"ר אמיר אזכיראלי ז"ל לחם ממנו ואשר צוותו כלל מפקדי טנקים בלבד, נשאר אחרון בשטח, לחם בטנקי האויב והצליח לפגוע בטנקים אחדים, עד שנפגע וצוותו נהרג. במעשה זה גילו אנשי-הצוות דבקות-במטרה, אומץ-לב והתנהגות למופת.

על מעשה זה הוענק לו

עיטור המופת

לפי חוק העיטורים בצבא ההגנה לישראל

רא"ל מרדכי גור
ראש המטה הכללי

אייר תשל"ה

מאי 1975

"מופת נתתיך לבית ישראל" (ויחזקאל י"ב,ו')

סמ"ר אזכיר-אלי אמיר ז"ל

הסובבים אותו. בזכות קסמו האישי ונפשו הרגישה, קנה לעצמו ידידי-אמת, שעמם בילה בסיורים ובטיולים ברחבי הארץ, במשחקי-ספורט ובשפת הים.

אמיר גויס לצה"ל בסוף אוגוסט 1967 והוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות עבר קורס תותחנות ואחרי כן סיים בהצלחה קורס מפקדי-טנקים. הוא נשלח לשרת בגדוד טנקים, בגזרה המרכזית של תעלת סואץ, שם עברו עליו שנות שירותו. בעיצומה של מלחמת ההתשה, בקרבות הקשים, שניהלו כוחות השריון של צה"ל, נגד המצרים, התגלה אמיר כתותחן מעולה. הוא היה איש-צוות למופת והיה הראשון שהתנדב לפעולות, שדרשו העזה ואומץ החורגים מגדר הרגיל.

במלחמת ההתשה היה שותף להפגזת בתי הזיקוק בעיר סואץ ולזכותו נזקף טיבוען של שתי אניות במימי פורט-סעיד. בעת ביקוריו בבית השתדל להצניע ככל האפשר את החוויות שעבר, כדי שלא להדאיג את הוריו, שידעו רק מעט על אודות הפעולות הנועזות שהשתתף בהן.

בסוף אוגוסט 1970 שוחרר אמיר מהשירות הסדיר והוצב ליחידת מילואים של חיל השריון. לאחר ששוחרר מהשירות הסדיר נסע לאיטליה ולמד הנדסת חשמל במשך שנה אחת. בשנת 1971 שב ארצה והמשיך את לימודיו בפקולטה להנדסה, באוניברסיטת "בן-גוריון" בבאר-שבע. הוא הספיק להשלים שלוש שנות לימודים עד לפילתו.

במלחמת יום הכיפורים לחמה יחידתו בגזרה המרכזית של תעלת סואץ. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), היה גדוד הטנקים שלו ערוך במתחם "חמדיה" ונתון להתקפת כוח גדול של האויב. כמה מטנקי האויב הצליחו להגיע למדרון הגבעה שכוחותינו התבצרו בה. מחוסר אפשרות לעכב את האויב נשלחה מחלקת-טנקים חזיתית לכיוון האויב. הטנק שאמיר לחם עליו ואשר צוותו כלל מפקדי טנקים בלבד, נשאר אחרון בשטח, לחם בטנקי האויב והצליח לפגוע בטנקים אחדים, עד שנפגע וצוותו נהרג.

במעשה זה גילו אנשי-הצוות דבקות-במטרה, אומץ-לב והתנהגות למופת. על פעולתו בקרב זה הוענק לאמיר עיטור המופת. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בחדרה. השאיר אחריו הורים ושתי אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

אמיר אזכיראלי

אמיר נולד בקיבוץ גבעת ברנר. בהיותו בן שנתיים עברה המשפחה לחיפה והתגוררה בסמוך לבית החולים "רמבם", בו עבד אביו כרופא. אמיר החל ללמוד בבית הספר היסודי "בת גלים" ואחרי שמשפחתו עברה לטבריה, סיים שם את לימודיו בבית הספר היסודי. בשנת 1964 עבר עם משפחתו לחדרה, בה סיים את לימודיו בבית הספר התיכון. אמיר היה תלמיד מצטיין, בעיקר במקצועות הריאליים. הוא התגבר בנקל על בעיות מתמטיות מסובכות ונהג לעזור לחבריו לכיתה בתחום זה. היה צנוע בהליכותיו, נחבא אל הכלים ואת אשר עשה - עשה בשקט, באיפוק רב וללא יומרות. אמיר היה בעל נפש רגישה ותכונות של אמן. הוא היה מצייר ומגלף בעץ, בלא שנזקק ללימוד ולהדרכה, בהביעו בקווים פשוטים ומהירים את רגשותיו העמוקים והחמים. בעדשת מצלמתו קלט תמונות נדירות ביופיין, שנושאיהן - אם וילד, פרידה מאב היוצא למרחקים, או זוגות נאהבים לאור הירח. הייתה בו אהבה עזה לדברים בעלי אופי רומנטי. הוא הרבה לצאת לשפת

אמיר אזכיראלי

הים, שם היה מוצא מרגוע ומפלט, בהביטו בדייגים ובדמדומי השקיעה המשתקפים במים. אמיר היה אתלט מעולה, הרבה לעסוק בספורט והקדיש את חופשותיו כדי להשתלם בקורסים במסגרת "מכון וינגייט" ובקורס צלילה שהתנהל במועדון "אקווה ספורט" באילת. הייתה בו חיוניות מופלאה, ששבתה את לבותיהם של הסובבים אותו. בזכות קסמו האישי ונפשו הרגישה, קנה לעצמו ידידי אמת, שעמם בילה בסיורים ובטיולים ברחבי הארץ, במשחקי ספורט ובשפת הים.

אמיר גוייס לצה"ל באוגוסט 1967 והוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות עבר קורס תותחנות ואחרי כן סיים בהצלחה קורס מפקדי טנקים. הוא נשלח לשרת בגדוד טנקים, בגזרה המרכזית של תעלת סואץ, שם עברו עליו שנות שירותו. בעיצומה של מלחמת ההתשה, בקרבות הקשים, שניהלו כוחות השריון של צה"ל, נגד המצרים, התגלה אמיר כתותחן מעולה. הוא היה איש צוות למופת והיה הראשון שהתנדב לפעולות, שדרשו העזה ואומץ החורגים מגדר הרגיל. במלחמת ההתשה,

אמיר אזכיראלי

היה שותף להפגזת בתי הזיקוק בעיר סואץ ולזכותו נזקף
טיבוען של שתי אניות במימי פורט סעיד. בעת ביקוריו בבית
השתדל להצניע ככל האפשר את החוויות שעבר, כדי שלא
להדאיג את הוריו, שידעו רק מעט על אודות הפעולות
הנועזות שהשתתף בהן.

בסוף אוגוסט 1970 שוחרר אמיר מהשירות הסדיר והוצב

ליחידת מילואים של חיל השריון. לאחר ששוחרר אמיר
מהשירות הסדיר נסע לאיטליה ולמד הנדסת חשמל במשך
שנה אחת. בשנת 1971 שב ארצה והמשיך את לימודיו בפקולטה
להנדסה, באוניברסיטת "בן גוריון" בבאר שבע. הוא הספיק
להשלים שלוש שנות לימודים עד לנפילתו. במלחמת יום
הכיפורים לחמה יחידתו בגזרה המרכזית של תעלת סואץ.

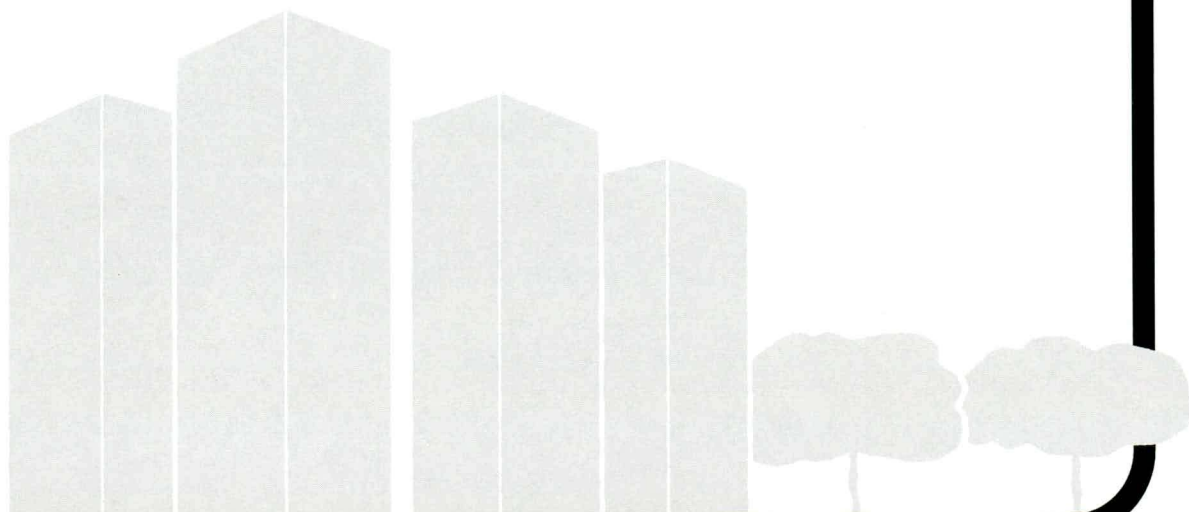
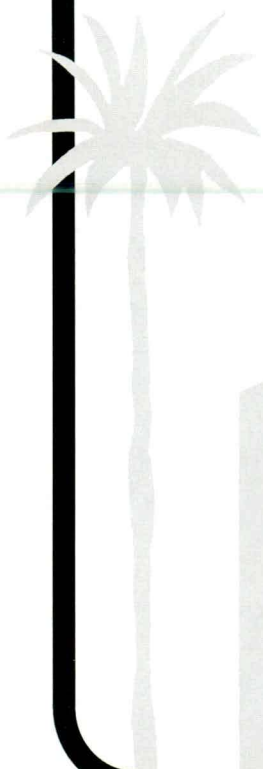
בי"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), היה גדוד הטנקים שלו

ערוך במתחם "חמדיה" ונתון להתקפת כוח גדול של האויב.
הטנק של אמיר, שהיו בו עוד שלושה מט"קים מלבדו, עלה על
הרכס שהקיף את המתחם, כדי לבלום את טנקי האויב

אמיר אזכיראלי

המתקדמים. מול הרכס המתין להם כוח גדול של המצרים שפתח
מיד בירי קטלני. כל הטנקים שבו אל המתחם, כדי להתגונן
מפני האש שנתכה עליהם, פרט לטנק של אמיר, שנותר לבדו על
הרכס והצליח לבלום את המצרים, עד שנפגע וארבעת המט"קים
בו נהרגו. על פעולתו בקרב זה הוענק לאמיר עיטור המופת.
אמיר הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בחדרה. השאיר
אחריו הורים ושתי אחיות.
לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל ראשון.

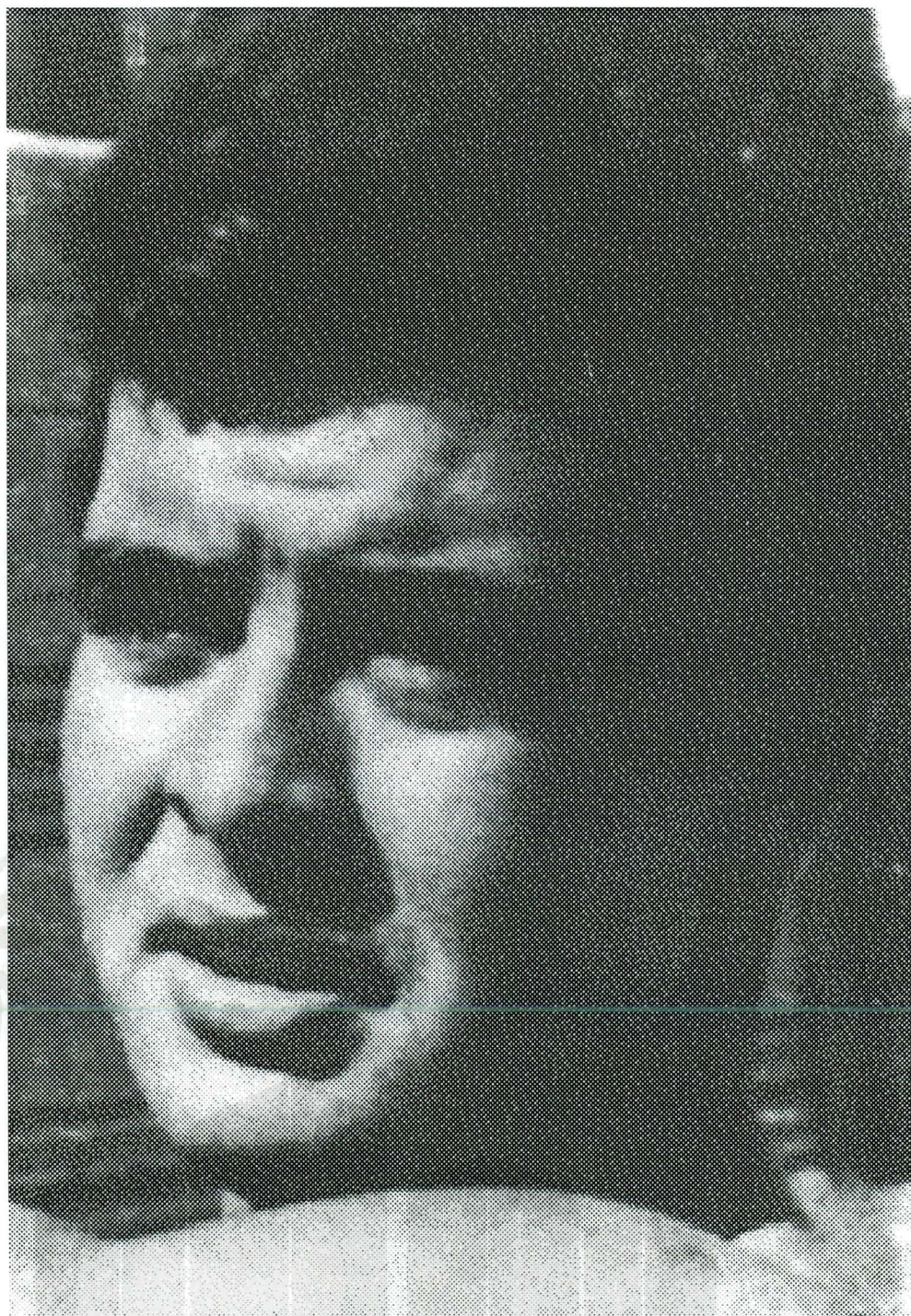

יד לבנים - חדרה

אמיר אזכיראלי

בן פרנקה ואלדד אזכיראלי

23/01/49
09/10/73

ב' בכסלו תש"י
י"ג בתשרי תשכ"ד

נולד ביום
נפל ביום